

# ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8  
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Λρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Ἡ ὅσα αἰτήσεις ἀπευθύνεται :  
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου  
Ἀ θ ῆ ν α ς

## ΕΤΟΣ ΕΚΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 τρέχοντος Ματίου 1898 μέχρι 15 Σεπτεμβρίου 1898· καὶ ὀφείλουν οἱ αἰτοῦντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ νὰ ἀποστέλλωσι συνδρομὴν διὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα μόνον.  
Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐξαεταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διασπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

## ΕΚ ΠΡΕΒΕΖΗΣ

Τῇ 10ῇ Ἰουλίου 1898.

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν 6ῃ τρέχοντος ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Θεοφανείου Σχολῆς ἐγένετο ἡ ἐναρξὶς τῶν προφορικῶν ἐξετάσεων τῶν μαθητῶν αὐτῆς. Παρήσαν ἡ Α. Ἐ. Διοικητὴς Ἀλῆ Ριζᾶ πασᾶς, στρατιωτικὸς διοικητὴς ἐξοχότατος Φεϊζῆ βέης, αἱ ἀρχαὶ τοῦ τόπου, τὸ διπλωματικὸν σῶμα τῶν προξένων, ἡ Αὐτοῦ πανιερότης ὁ ἀρχιερεὺς, οἱ καθηγηταί, διδάσκαλοι, μαθηταὶ καὶ πολυπληθέστατον ἀκροατήριον. Ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ ἐχαίρετῃσε κατ' ἀρχᾶς χαρμούνως τὴν ἐναρξιν, ἐψάλησαν οἱ κατάλληλοι ἐκκλησιαστικοὶ ὕμνοι καὶ τοιοῦτος πρὸς τὸν Σουλτάνον, μεθ' ὃ ὁ ἀρχιερεὺς ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν διοικητὴν ἐξεφώνησε λογιδριὸν ἐν ᾧ κυρίως παρέστησε τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ πρὸς τὸν Σουλτάνον ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ ὁποῦ προάγονται τὰ φιλεκαπεδευτικά καὶ προοδευτικὰ ἰδρύματα. Ὁ διοικητὴς ἀπεκρίθη ἐν συντόμῃ τουρκιστὶ ἐκθειάσας τὴν προθυμίαν τῆς Α. Μ. περὶ τὴν προστασίαν τῶν ὑπηκόων Αὐτοῦ λαῶν ἐξ ἴσου ἀνεξαρτήτως θρησκείας καὶ φυλῆς ἐπιπροσθεὶς ὅτι ἐκ τῶν νέων οἵτινες ἐπρόκειτο νὰ ἐξετασθῶσι δὲν ἦτο διόλου δύσκολον ὅσοι ἤθελον καταβάλλῃ ζῆλον νὰ σπουδάσωσι καλῶς τὴν Ὀθωμανικὴν γλῶσσαν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κράτους. Καὶ ταῦτα μὲν ἐγένοντο ὡς κατ' ἔτος· οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ εὐγνωμονήσωμεν πράγματι διὰ τὴν ἀνεπηρέαστον κατὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ προνόμια διοίκησιν τῶν σχολῶν τῆς ὀρθοδόξου κοινότητός μας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας πραγμάτων ὑπὸ τὴν κεντρικὴν διεύθυνσιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ διὰ τὸ ὅτι συνωδᾷ πρὸς τὰ ἔκτοτε ἐκκλησιαστικὰ προνόμια μᾶς ἀφίνεταί ἐλευθέρα ἡ τῆς νεολαίας διανοητικὴ ἀνάπτυξις καὶ θρησκευτικὴ ἐν γένει τῆς κοινότητός μας διαμόρφωσις κατὰ τὰς προγονικὰς ἡμῶν ἱερὰς παραδόσεις.

Ὁ διευθυντὴς κ. Φίλιππος Δημάρατος ἀγορεύων τὴν λογοδοσίαν τοῦ μετὰ τὸ πέρασ τῆς τοῦ διοικητοῦ ὠνειρεύθη φαίνεται τὸ ἀκροατήριον ἀποτελούμενον ἐκ μεираκίων τῆς α' τάξεως τοῦ δημοτικοῦ σχολείου καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν προσώπων τὰ ὁποῖα ἐν ἀρχῇ ἀνεφέραμεν. Ἡ οὐσία τοῦ λόγου τοῦ ὅλη ἐστράφη εἰς τὸ νὰ κατακρίνη τοὺς προκατόχους τοῦ διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὰ ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ μᾶς παρουσιάσωσιν αἱ ἐξετάσεις. Ὡς νὰ μὴ ἦρκει δὲ ὁ ὑπερολογισμὸς οὗτος «δὲν λέγω ταῦτα,» ἐπρόσθε ἀδῖα νὰ κατακρίνω τοὺς προγενεστέρους μου ἀλλὰ διὰ νὰ μὴν παραζηγήσητε τὰς τυχόν ἐλλείψεις αἵτινες σήμερον ἤθελον παρατηρηθῇ. Κατ' αὐτὸν οἱ μαθηταὶ παρελήφθησαν ἀνήθικοι καὶ ἀνορθόγραφοι καὶ τοὺς κατέστησεν ἡθικῶς

καὶ τελείους εἰς τὴν ὀρθογραφίαν. Τὰ τοιαῦτα πῶς συνεκράτησαν τὴν ὑπομονὴν τῶν παρισταμένων καὶ δὲν συνέβη κανὲν σκάνδαλον εἶνε περὶερρον. Ἐξηγεῖται ὅμως τὸ πρᾶγμα διότι ἐκεῖ δὲν ἤμεθα μόνον μᾶς ἀλλὰ καὶ ξένοι καὶ θὰ ἦτο πολὺ χειρότερον πρᾶγμα εἰς τὸ γελοῖον τοῦ μνησθέντος νὰ προσετίθεντο καὶ ἄλλα παρόμοια. Ἡ κοινὴ γνώμη ἔξω διεμαρτυρήθη ὁμοφώνως ἐάντιον τῆς ἀθετήσεως καὶ αὐτῶν τῶν στοιχείων τῆς ἡθικῆς· ἐὰν δὲ καυχᾶται ὁ κύριος διευθυντὴς ὅτι ἡθικοποιεῖ τὴν νεολαίαν φέρων ὡς ἴδιον ἀξιόμιμητον παράδειγμα καὶ δημοσίᾳ μάλιστα τὴν κακολογίαν ἀεροβατεῖ. Ἐπειδὴ καὶ εἰς τὰ παρалоγώτερα φαίνόμενα ἀνιχνεύεται μία ἐξηγησις, σκεπτόμεθα ὅτι κύριος σκοπὸς τῆς ἀγορεύσεως δὲν ἦτο παρὰ ἡ κακολογία κατὰ τοῦ πρόην διευθυντοῦ κ. Γεωργίου Νούσα. Διότι βεβαίως ἐὰν κατηγορεῖτο ὅλον τὸ προσωπικὸν τοῦ προ-παρελθόντος σχολικοῦ ἔτους ἡ κατὰ τὸν κ. Δημάρατον μεγίστη πρόδοσις δὲν ἦτο δυνατόν βεβαίως νὰ συντελεσθῇ παρὰ ἕνεκα τῆς ἀλλαγῆς τοῦ προσώπου τοῦ διευθυντοῦ ἀφ' οὗ πάντες οἱ λοιποὶ διδάσκαλοι μένουσιν οἱ αὐτοί. Καθῆκον πατριωτικὸν ἀφ' ἐνός καὶ δημοσιογραφικὴς εἰλικρινείας ἀφ' ἐτέρου κρίνομεν νὰ στηλιτεύσωμεν τὴν συκοφαντίαν καὶ νὰ εἰπώμεν εἰς τὴν κοινὴν γνώμην ὅτι ἀφ' ὅσον αὕτη μένει ἀποκλειστικῶς θεωρητικὴ ἄνευ τῆς πρακτικῆς προσπάθειας τοῦ νὰ ἐφαρμοσθῶσι τὰ καλὰ αὐτῆς πορίσματα οὐδὲν οὐδέποτε θὰ κατορθωθῇ. Ἐκ τῆς ἀφορμῆς δὲ ταύτης ἐπειδὴ πλέον εἶνε ἀναποσπάτως συνδεδεμένα τὰ γεγονότα θὰ ἀναφανῶσι ὡς θὰ ἴδετε καὶ κακίαι μας καὶ ἰδιοτελείαι τὰ ὁποῖα προὔπεθσαν εἰς τοὺς φρονίμους ὅτι θὰ ἐπετρέποντο καὶ ἀθυροστομαί ἐν μέσῳ συνεδριάσεως τῆς ὑψηλοτάτης καὶ περιληπτικωτάτης. Μακροχρόνιος διευθυντὴς τῆς Θεοφανείου Σχολῆς ἦτο ὁ ἀείμνηστος Ἰωάννης Παχούρης γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Πρεβέζης. Τῶν χειρῶν τοῦ διήλθε τὸ μέγιστον τῆς κοινωνίας μας μέρος, ἡ εὐλάβεια δὲ μεθ' ἧς περὶ τὰ τέλη τοῦ βίου τοῦ ἰδῶς ἠτενίζετο τὸ γεραρὸν καὶ ἀξιοσέβαστον πρόσωπον τοῦ ὑπῆρξε διὰ τὸν τόπον μας μοναδική. Εἰς ἐκ τῶν μαθητῶν τοῦ ο. κ. Γεωργίου Νούσα πατριώτης μας διελθὼν ἐνταῦθα τὰ ἔτη τῆς νεότητός τοῦ ἐσπούδασε τὴν φιλολογίαν ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ μετὰ τὰς ἐξετάσεις τοῦ δὲ καὶ τὴν παραλαβὴν τοῦ πτυχίου ἦλθε καὶ εἰργάσθη ἐνταῦθα ὑπὸ τὸν Παχούρη. Ὁ τελευταῖος οὗτος ἕνεκα τοῦ γήρατος πρὸς τετραετίας παρητήθη καὶ ὀλίγον βραδύτερον μάλιστα ἀπέθανεν, συνέστησε δὲ θερμῶς ὡς μόνον κατάλληλον διαδοχὸν τοῦ τὸν κ. Γεωργίου Νούσαν ὅπερ καὶ συνέβη, καὶ παρέμεινε οὗτος ὡς διευθυντὴς ἐπὶ διετίαν. Κατὰ τὸ περισυνὸν σχολικὸν ἔτος ὁπότε καὶ συνέβη ὁ Ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος οἱ μαθηταὶ δὲν ἱκανοποιήσαν βεβαίως τὰς ἀπαιτήσεις τῶν γονέων, ἡ ἐργασία δὲ ἐδείχθη ἐλλειπεστέρα τῆς τοῦ προηγούμενου ἔτους. Ἐλησημονήσαμεν ὅμως ὅτι ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου τὸ σχολεῖον εἶχε κλεισθῇ καὶ ὅτι κατὰ τὸ μέχρι τῶν ἐξετάσεων ἐπεῖτα διάστημα κάθε ἄλλο εἶχον νὰ κάμωσιν ἐν μέσῳ βομβαρδισμῶν οἱ μαθηταὶ παρὰ νὰ μελετήσωσιν. Ἀλλὰ καὶ ὡς ἀκέραιον ἂς λογισθῇ τὸ περισυνὸν ἔτος δὲν βλέπω ποῖα εἶνε ἡ ἐφετεὶν ἠαυματοργὸς βελτίωσις.

Ὁ Σουλτάνος εἰς ἐνδειξὴν ἰδιαίτερας εὐνοίας πρὸς τὸν νομάρχην Ἰωαννίνων, ἡδύοχησε

ν' ἀπονεύμῃ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ τὸ παράσημον «Σεφακάτ α' τάξεως. Τὴν παρελθούσαν δὲ Πέμπτην ἐτελέσθησαν μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς ἐπισημότητος οἱ γάμοι αὐτῆς μετὰ τοῦ ἐκ τῶν ἐπιτελῶν ὑποταγματάρχου Σουκρῆ βέη.

— Ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς τοῦ Βιλαετίου Ἰωαννίνων Ε. Ἐσάτ πασᾶς μετέβη εἰς Βεράτιον χάριν τῆς δημοσίου ασφαλείας.

— Ἐν Ἰωαννίνοις μετὰ τὰς προφορικὰς καὶ γραπτὰς ἐξετάσεις τῆς Ζωσιμαίας σχολῆς, ἐτελέσθησαν αἱ ἐξετάσεις τοῦ Ἐλισσαβετίου Παρθεναγωγείου, εἰς δὲ παρευρέθη ἐπίσης ὁ γενικός τοῦ Βιλαετίου διοικητὴς Ὁσμάν πασᾶς, ὁ ἐπίτροπος τοῦ μητροπολίτου, πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων καὶ πλείστοι ἐκ τῶν προκρίτων τῆς πόλεως. Ἐπίσης δὲ ἐτελέσθησαν καὶ αἱ ἐξετάσεις τοῦ Λυκείου τοῦ κ. Α. Ἀράπη, ὡς καὶ τῆς Βλαχικῆς σχολῆς, καθ' ἃς παρέστη ἐπίσης ὁ γενικός διοικητὴς.

— Καθὰ τηλεγραφεῖ ἡ διοίκησις Ἀργυροκά-σαρου ἐν τῷ χωρίῳ Φράσαρ ἐν τινὶ ἀθιγγανικῇ οἰκίᾳ ἐν ᾧ ἐπαίζον μὲ κυτίον πυρῶν 8 καὶ 10 ἐτῶν κοράσια, αἴφνης ἤναψαν ταῦτα, ἐν δὲ πυρεῖον πεσὼν εἰς τὴν κάτω ὀροφὴν ἔνθα ὑπῆρχε χόρτον, ἀνεφλέχθη τοῦτο καὶ κατεκάη ἡ οἰκία· καὶ τὰ μὲν δύο παιδιὰ ἐσώθησαν, τὸ δὲ τρίτον ἄρρεν ἐνός ἔτους, ἐγένετο παρανάλωμα τοῦ πυρός.

— Ἐν Ἰωαννίνοις 10 παῖδες, ὧν οἱ δύο ὀθωμανοὶ οἱ δὲ 8 χριστιανοί, μετέβησαν δι' ἀκατίου εἰς τὴν Νῆσον, ἐν τῇ ἐπιστροφῇ δὲ αὐτῶν, περὶ τὴν 2αν ὥραν τῆς νυκτός, ὁ Ἐμὶν ἐφένδης ζαδὲς Ρεσμῆς, ἀνέτρεψε τὸ ἀκάτιον, πάντες δὲ ἐπεσον εἰς τὸ ὕδωρ· οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι Σαβρῆ ἐφένδης, Σουλεϊμάν ἐφ. καὶ Κιαμῆλ ἐφένδης, σπεύσαντες εἰς τὰς κραυγὰς αὐτῶν, διὰ τῶν προσπαθειῶν αὐτῶν κατώρθωσαν νὰ σώσωσι τοὺς ἐννέα, ὁ δὲ δέκατος, Μανώλης ὀνομαζόμενος ἐκ τῆς συνοικίας Ζεβαδιέ, 20ετῆς μὴ ἀνευρεθεὶς ἐπνίγη, τὸ δὲ πτώμα αὐτοῦ ἀνευρέθη τὴν ἐπιούσαν.

— Γράφουσιν ἐκ Κονίστης ὅτι τὴν 31ην Ἰουνίου Δευτέραν, ἐν τῷ χωρίῳ Φούρκα συνέβη σεισμὸς, ἀρκούντως ἰσχυρὸς· μέχρι δὲ τῆς 4ης τρέχοντος, Πέμπτης ἐξηκολούθησαν καθ' ἐκάστην ἑλαφραί ἀνὰ 5 καὶ 6 δονήσεις· κατέπεσαν δὲ πολλὰ καπνοδόχοι καὶ τινες τοῖχοι οἰκιῶν διεσχίσθησαν.

— Κατάλογος τῶν ὠρισθέντων χρόνων τῆς κατακυρώσεως τῆς δεκάτης τοῦ ἔτους 1898 τοῦ Βιλαετίου Ἰωαννίνων.

Κατὰς Ἰωαννίνων δημοπρασία ἀπὸ τῆς 14ης μέχρι τέλους Ἰουνίου, κατακυρώσις ἀπὸ τῆς 1ης μέχρι τέλους Ἰουλίου. Κατὰς Φιλιατῶν δημοπρασία ἀπὸ 14 μέχρι τέλους Ἰουνίου, κατακυρώσις ἀπὸ 1 μέχρι τέλους Ἰουλίου. «Παραμυθίας» δημοπρ. ἀπὸ τῆς 10ης μέχρις 25 Ἰουλίου κατακυρ. ἀπὸ τῆς 26ης Ἰουλίου ἕως 10 Αὐγούστου. «Λεσκοβικίου» δημοπρασία ἀπὸ τῆς 1ης ἕως 20 Ἰουλίου, κατακυρώσις ἀπὸ τῆς 21ης Ἰουλίου μέχρι 20 Αὐγούστου. «Κονίστης» δημοπρ. ἀπὸ τῆς 5ης ἕως 15 Ἰουλίου, κατακυρ. ἀπὸ τῆς 16 Ἰουλίου, μέχρι 15 Αὐγούστου. «Μετσόλου» δημοπρασία ἀπὸ τῆς 14ης μέχρι τέλους Ἰουλίου.

Κατὰς Ἀργιτροῦ δημοπρ. ἀπὸ 15 ἕως τέλος Ἰουν. κατακυρώσις ἀπὸ τῆς 1 μέχρι τέλους Ἰουλ. «Τεπελερτοῦ» δημοπρ. ἀπὸ 15ης Ἰουνίου μέχρι 10 Ἰουλίου, κατακυρώσις ἀπὸ τῆς 11 Ἰουλίου μέχρις 20 Αὐγούστου. «Κορδελε-



νόητος Ζίτσης τοῦ τμήματος ἐπαρχίας Ἰωαννίνων καὶ τῶν μουχταρικῶν σφαγίδων.

»(Τ. Σ.) Ὁ Μητροπολίτης Ἰωαννίνων

### Γρηγόριος

Παρέδωκα δὲ ὑπὸ τὴν ιδιότητα διαχειριστοῦ ἀλλοτρίων καὶ οὐχὶ συνεπείᾳ ἐντολῆς εἰς τὸν Σύλλογον πρὸς διάδοσιν τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων, ὡς ἀποδεικνύεται διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 590 καὶ χρονολογίας 2 Δεκεμβρίου τοῦ 1894 συμβολαίου, συνταχθέντος ἐνταῦθα ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Π. Α. Μπάρδη, τὴν κάτωθι ἀναγραφομένην περιουσίαν ἐκ τῶν ἐτησίων προσόδων τῆς ὁποίας τακτικῶς στελλομένων ἐξασφαλίζεται διὰ παντός ἡ κανονικὴ λειτουργία τῶν σχολείων τῆς Ζίτσης. Ἰδοὺ ἡ παρ' ἐμοῦ καὶ τῶν κληρονόμων δωρηθεῖσα εἰς τὸν Σύλλογον περιουσία.

Α'.) Εἴκοσι ὀκτὼ χιλιάδες φράγκα χρυσᾶ. Β'.) 255 ὁμολογίας τοῦ Ἐθνικοῦ Δανείου τῶν 125 ἑκατομμυρίων. Γ'.) 50 Ἀρχαιοφύλους ὁμολογίας τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος. Δ'.) 5 ὁμολογίας Ἐθνικοῦ Δανείου τῶν 120 ἑκατομμυρίων. Ε'.) 58 ὁμολογίας Τουρκικοῦ Δανείου (Σιδηροδρόμου Ρωμυλίας). ΣΤ'.) 1600 φρ. ὀνομαστικὰ εἰς ρουμουνικά χρεώγραφα καὶ Ζ'.) Μίαν μετοχὴν τοῦ Λυκαίου «Ἁγίου Γεωργίου».

Ὅτι δὲ ἡ παράδοσις τῆς περιουσίας παρ' ἐμοῦ πρὸς τὸν Σύλλογον ἐγένετο ἐξ ἀγαθῆς προαιρέσεως καὶ ἄνευ καὶ τῆς ἐλαχίστης νομικῆς υποχρεώσεως, ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐξῆς πραγματικῶν γεγονότων: Ἡ διαθήκη τοῦ μακαρίτου Φιλίτου εἶχεν ἀκυρωθῇ διὰ τελεσιδικίου ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Βουκουρεστίου, ἡ περιουσία ἅπασα συνισταμένη ἐκ χρεωγράφων εἶχε παραδοθῇ εἰς ἐμὲ ὡς ἀντιπρόσωπον τῶν ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμων τὸ δὲ ἰδιωτικόν τοῦ συμβιβασμοῦ ἐγγράφον, τὸ συνταχθὲν μετὰ τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὸν Σύλλογον κ. Α. Τουμπάζη καὶ τῶν συγγενῶν, ἦτο καὶ εἶνε ἐντελὲς ἀκυρον καὶ δι' ἄλλους λόγους καὶ διὰ τὴν ἑλλειψιν χαρτοσημάνσεως ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου τεταγμένης προθεσμίας. Ὁ Σύλλογος παραλαβὼν τὴν περιουσίαν μοὶ ἀπηύθυνε τὸ κάτωθι γράμμα:

«Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Δεκεμβρίου 1894.

Σύλλογος πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων.

Κύριε Σακκά,

«Γενομένης σήμερον τῆς πράξεως, δι' ἧς παρελάβομεν τὴν εἰς τὸν Σύλλογον ἀνήκουσαν μερίδα ἐκ τῆς περιουσίας Δ. Κ. Φιλίτου, ἐκφράζομεν ὑμῖν τὰς πολλὰς τοῦ Συλλόγου εὐχαριστίας διὰ τὰς πρὸς διευθέτησιν τῆς υποθέσεως ταύτης προσπαθείας σας. Μετ' ἄκρας ὑπολήψεως.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου

(Υπογρ.)

Ι. Πανταζίδης»

Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἐγγράφων τούτων πείθεται καὶ ὁ μὴ θέλων νὰ πεισθῇ, ὅτι μόνοι καὶ ἀποκλειστικοὶ ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ μακαρίτου Δ. Φιλίτου δικαιούχοι εἰσὶν οἱ συγγενεῖς, ἡ Κοινότης Ζίτσης, ὑπὲρ ἧς τὸ πλεῖστον διατίθεται, καὶ ὁ Σύλλογος. Αὐτοὶ δὲ αὐτότατοι οἱ δικαιούχοι καὶ πρὸ παντός ἡ ἀμεσώτερον ἐνδιαφερομένη Ζίτσα, διὰ τῶν ἐγγράφων τούτων καὶ ἄλλων σχετικῶν, ἃ ἔχω καὶ θὰ παραδώσω ὡς κειμήλια εἰς τὰ τέκνα μου, ἀνομολογοῦσιν, ὅτι τὸ ἐμὸν συμφέρον ἐν δευτέρᾳ ἐθεμνῇ μοίρᾳ, μοὶ ἐκφράζουσιν εὐχαριστίας καὶ τὴν βαθεῖαν ἐνγνώμοσύνην καὶ μὲ ἀνακηρύττουσι Δωρητὴν καὶ Εὐεργέτην ἀποδεικνύοντες οὕτω, ὅτι πάντα τὰ λεγόμενα καὶ δημοσιεύμενα παρὰ δύο παιδίων, ἅτινα οὐδεὶς ποτέ, πολλῶν δὲ μᾶλλον ἡ Κοινότης, ἐσκέφθη ν' ἀναμίξῃ εἰς τόσῳ σπουδαίας υποθέσεις, εἶνε γαυρίσματα ἀπορρέοντα ἐκ φθόνου καὶ ἐμπαθείας, παθῶν χαμαιζήλων, καταβιβρωσκόντων τὰ ἑαυτῶν σπλάγχνα· ἔστωσαν ὅμως βέβαιοι οἱ ταπεινοὶ λοιδοροὶ καὶ συκοφάνται, οἱ τυφλοὶ ὄμμασι καὶ ἀσυνειδήτως ὑπογράφοντες ἀσυναρτήτους καὶ ἀντιφατικούς λιθέλλους, ὅτι θὰ ἀντιτάξω καὶ εἰς τὸ μέλλον περιφρονητικὴν ὡς πάντοτε, σιγὴν, διότι κατ' ἄλλον τρόπον συμπεριφερόμενος θὰ ἠδίκουν καὶ ἐμυκτόν καὶ τοὺς μεγάλους ἐκείνους ἄνδρας, οἵτινες διὰ πατρικῆς τοῦτ' αὐτὸ στοργῆς τιμήσαν-

τές με καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑστάτης καὶ ἐλευθέρας αὐτῶν βουλήσεως καὶ ἐμοὶ πιστευθέντες ἔτρεφον τὴν ἐδραϊὰν πεποίθησιν, ὅτι καὶ ἐγὼ οἶωναὶ συνεχίζων τὴν προσωπικότητα ἐκείνων θὰ ἀπαξίω ἐν τῇ ἐκπληρώσει ἱερῶν καθηκόντων προσεχῶς, ὅσα δύο ἢ τρεῖς ἢ δέκα ἐξ ἀσυνειδήσιας ἢ κουφότητος λέγουσιν ἢ γράφουσιν. Ὑθλοὶ καὶ λῆροι καὶ καθ' ἐκάστην δημοσιεύμενοι θὰ μείνωσιν ἀναπάντητοι καὶ θὰ προκαλέσωσι μόνον τὴν ἐπέμβασιν τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς, ὅταν τοῦτο κριθῇ ἐπάνανγκας καὶ ἐπιβαλλόμενον.

### Υπόθεσις Β. Σιλελῆ.

Καὶ περὶ τῆς υποθέσεως ταύτης ἐπιφυλάσσομαι προσεχῶς, ἂν ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος ὡς ἐγκατάστατος κληρονόμος, ὃν εἶχον τὴν ὑψηλὴν τιμὴν ν' ἀντιπροσωπεύσω, ἐπιτρέψῃ νὰ δημοσιεύσω ἐπίσης ἐγγράφα ἐπίσημα, δι' ὧν θέλει δειχθῇ, ὅτι καὶ ἐν τῇ υποθέσει ταύτῃ τοῦ ἀειμνήστου καὶ στενοῦ φίλου μου Σιλελῆ ἐνῆργησα, ὅτι τὸ καθήκον καὶ ὁ ἀληθὴς πατριωτισμὸς ὑπηγόρευον.

### Υπόθεσις Δ. Ζιτσαίου

Περὶ τῆς υποθέσεως ταύτης ἐν γὰρ τῷ παρόντι ὑπομνησάτω, ὅτι ἡ Κοινότης Ζίτσης ἀνίκανος ὡς Ἑθικὸν πρόσωπον ξένου Κράτους ν' ἀπολαύῃ ἐν Ρουμανίᾳ δικαιωμάτων δὲν συμμερίζεται τὸ παράπαν τὰ λεγόμενα καὶ δημοσιεύμενα παρ' ἀνθρώπων ἀδυνατούντων καὶ αὐτοὺς ν' ἀντιπροσωπεύσωσι. Συναισθανομένη δὲ βαθέως, ὅτι τὰ πρόσωπα ἅτινα ἐτίμησε καὶ δι' ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης περιέβαλεν ὁ αἰδύμιος διαθέτης κέκτηνται καὶ τὴν θέλησιν καὶ τὴν δύναμιν νὰ διευθετήσωσι δεόντως τὰ πάντα, θὰ συμμορφωθῇ πρὸς ὅσα ὑποδειχθῶσιν αὐτῇ λυσιτελῆ καὶ συντελεστικά εἰς τὴν ὀριστικὴν περαιοσιν τῆς υποθέσεως ταύτης. Τῆς παντελοῦς δὲ ταύτης νομικῆς ἀδυναμίας ἔχει πλήρη γνῶσιν ἡ Κοινότης Ζίτσης καθ' ὅσον δὲν λησμονεῖ οὔτε τὴν ἀκῶρσιν τῆς διαθήκης τοῦ μακαρίτου Δ. Κ. Φιλίτου οὔτε τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀπαισίαν τῆς υποθέσεως τῆς μακαρίτιδος Ἐλισάβετ Καστριόσα τὴν κολοσσαίαν περιουσίαν τῆς ὁποίας ἐπὶ πάμπολλα ἔτη καρπούμεναι αἱ κοινότητες Ἰωαννίνων καὶ Θεσσαλονίκης ὀριστικῶς ἀπώλεσαν, οὔτε τὴν τοῦ ἀειμνήστου Εὐαγγ. Ζάππα ἐν τῇ ὁποίᾳ τό τε Ἑλληνικὸν Δημόσιον καὶ ἡ ἐπιτροπεία τῶν Ὀλυμπίων ἠττήθησαν, ἐπιδικασθείσης ὀριστικῶς καὶ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου τοῦ Βουκουρεστίου τῆς ἐκ πολλῶν ἑκατομμυρίων περιουσίας εἰς τοὺς συγγενεῖς. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ μακαρίτου Δ. Ζιτσαίου ὀφείλει ν' ἀναγινώσκῃ πᾶς ὁ ἀγνοῶν, ὅτι ἐὰν κατορθωθῇ νὰ διευθετηθῇ κατὰ τὸπον συνάδοντα πρὸς τὴν τελευταίαν καὶ ἐλευθέραν βούλησιν τοῦ διαθέτου, θὰ διευθετηθῇ καὶ τακτοποιηθῇ μόνον διὰ τῆς συντόνου ἐνεργείας τῶν προσώπων εἰς ἃ ἐπιστεύθη ὁ διαθέτης καὶ οὐχὶ δι' αὐτοδούλου καὶ μονομεροῦς παρεμβάσεως τῆς Κοινότητος, ἥτις μὴ ἔχουσα νομικὴν ὑπαρξίν ἐν Ρουμανίᾳ ἀδυνατεῖ νὰ προβῇ εἰς οἰανδήποτε ἐνέργειαν καταδεδικασμένην ἐκ τῶν προτέρων εἰς προφανὲς καὶ οἰκτρὸν ναυάγιον.

Ὅτι δὲ οὕτως ἔχει θὰ δειχθῇ ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν πραγμάτων, ἐξ ὧν καὶ μόνον ἀντλεῖ πᾶς ἔμφρων τὴν δέουσαν ἱκανοποίησιν καὶ ἐξ ὧν θὰ δειχθῇ ὅτι ἡ μὲν Κοινότης τὴν αὐτὴν ἦν καὶ ὁ ἀειμνήστου διαθέτης ἐμπιστοσύνην πρὸς ἡμᾶς ἔχει. τὰ δὲ γενόμενα καὶ γινόμενα ἐν τῇ υποθέσει, ἥτις προσκρούει ἀτυχῶς κατὰ δυσχερεῖων, ἐγένοντο καὶ γίνονται πρὸς ἐξυτηρέτησιν καὶ ἐξασφάλισιν τῆς περιουσίας, ἵνα μὴ καὶ αὕτη ἐκ βιαίων καὶ ἀπερισκέπτων διαθημάτων λάβῃ τὸ οἰκτρὸν τέλος, ὅπερ καὶ τόσαι ἄλλαι ἐν Ρουμανίᾳ ἔλαβον. Γελοῖοι δὲ καὶ βλάκες εἰσὶν οἱ φρονούντες, ὅτι ἐν τῇ διαχειρίσει περιουσίας, ἢ ὁ μακαρίτης ἐπιστεύθη ἀπολύτως εἰς ἀκατηγόνη ἀνεψιὸν καὶ εἰς στενοῦ φίλου αὐτοῦ θὰ ἐπιτραπῇ ἀνάμιξις τρίτων ἔστω καὶ ἡ ἐλαχίστη.

Τελευτῶν παραινῶ καὶ προτρέπω τὰ παιδία, ἵνα μὴ τι ἄλλο χεῖρον εἰπῶ, καὶ τοὺς ὁμογνώμονας τούτους, ἐὰν ὑπάρχουν τοιοῦτοι, ὅπως διὰ μεταβολῆς βίου, δι' ἐνδελεχοῦς ἐργασίας καὶ διὰ συμπεριφορᾶς ἀνεπιλήπτου κρεῖττονος ἑαυτῶν γένωνται, καθόσον μόνον διὰ τοῦ μέσου τούτου

θὰ καταστῇ ἴσως δυνατόν, ὅπως οἱ εἰς τὸ μέλλον τὰ ἑαυτῶν προτιθέμενοι νὰ διαθέσωσι Ζιτσαῖοι μὴ ἀποστρέφωσι μετ' ἀγανακτήσεως ἀπ' αὐτῶν τὸ πρόσωπον καὶ μὴ ἀποκλείωσιν ἐπιμελῶς αὐτοὺς πάσης ἀναμίξεως εἰς τὴν διαχείρισιν περιουσιῶν καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν ὑψηλῶν καὶ ἱερῶν καθηκόντων.

Ταῦτα χάριν τῆς ἀληθείας ἀπαξ διὰ παντός.

Γ. Α. Σακκάς

Υπόθεσις τοῦ ἀειμνήστου Δ. Ζιτσαίου

Ἡ Κοινότης Ζίτσης εἰς ἀπάντησιν τῶν ὅσον ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ «Φωνῇ τῆς Ἠπείρου» ἀπέστειλεν ἡμῖν τὴν κάτωθι ἐπιστολήν. δι' ἧς ἀποδοκιμάζονται καὶ ἀποκηρύττονται οἱ ἐν ὀνόματι αὐτῆς λαλοῦντες καὶ γράφοντες. Αὐτὸς δὲ ὁ ἀξιώμιμος κ. Ἀθανάσιος Κατσουλίδης α' παρέρρος. τοῦ ὁποίου τὴν πορείαν ἐν τῇ προκειμένῃ υποθέσει ἐξαίρουσιν εἰς τὰ δημοσιεύματα, ὑπογράφει τὴν ἐν λόγῳ ἐπιστολήν.

«Ἀξιώμιμε κύριε Κωνστ. Παπασταύρος καὶ Γεώργ. Σακκά Εἰς Ἀθήνας

«Μετὰ λύπης πληροφοροῦμεθα ὅτι ἐν τινὶ «ἐφημερίδι» τῆς 5ης Ἰουνίου ε. ε. ἐδημοσιεύθη «διατριβὴ» ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τῶν κ. Μ. Γκούμα καὶ Δημ. Γάγαλη καθαπτομένη ὑμῶν ἐν τῷ «ζητήματι» τοῦ κληροδοτήματος τοῦ ἀειμνήστου Δ. Ζιτσαίου. Ἀποκηρύττομεν τὰ ἐν αὐτῇ ὡς «μὴ ἐκφράζοντα τὸ φρόνημα» τῆς Ζίτσης, ἀλλ' ὡς ἀτομικὰς τῶν γραφόντων σκέψεις· ἀνομολογοῦμεν δὲ ὅτι οὐδόλως ἐμειώθη ἡ πρὸς ὑμᾶς «ὑπόληψις» τῆς Ζίτσης ἐκ τῶν καθ' ὑμῶν παρὰ «τῶν ῥηθέντων κυρίων ἐκτοξευθέντων, ἀλλ' ὅτι «ὑπάρχει μεγάλη ἡ ἐμπιστοσύνη αὐτῆς εἰς τὴν «φιλοπατρίαν» σας. Παρακαλοῦμεν δὲ ὑμᾶς ἵνα «μὴ ἐκ τούτου ψυχρανθῇ ὁ ζήλος ὑμῶν πρὸς διευθέτησιν τῆς περιουσίας τοῦ αἰοδύμου εὐεργέτου «ἡμῶν, ἀλλ' ἐνεργήσητε πᾶν τὸ ἐφ' ἡμῖν εἰς «περισυλλογὴν καὶ ἐξασφάλισιν αὐτῆς πρὸς αἰώνιον ὕμνον καὶ δοξολογίαν τοῦ εὐεργέτου, ἐν «καύχησιν τῆς οἰκογενείας του καὶ τιμῇ ὑμῶν.

«Διατελοῦμεν δὲ μετὰ τῆς ἐξαιρέτου πρὸς ὑμᾶς τιμῆς καὶ ὑπολήψεως.

»Ἐν Ζίττῃ τῇ 10 Ἰουνίου 1898».

(Ἐπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν ἀπαρτιζόντων τὴν Κοινότητα Ζίτσης).

Καὶ ταῦτα μὲν ἡ Κοινότης, ἡμεῖς δὲ ἀπαξιούντες νὰ κατέλωμεν εἰς ἀγῶνα δημοσιογραφικὸν μετ' ἀνθρώπων τοιούτων ἐπιφυλασσόμεθα ἐν καιρῷ τῷ δέοντι νὰ ζητήσωμεν τὴν δέουσαν ἱκανοποίησιν διὰ τῆς ἀρμοδίας δικαστικῆς ἀρχῆς.

Κ. Παπασταύρος

Γ. Α. Σακκάς

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ καὶ πάλιν ἅπαντες οἱ συνδρομηταὶ οἱ καθυστεροῦντες τὰς συνδρομὰς τῶν νὰ ἐμβάσωσι ταύτας, οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ τοῖς περιχώρῳ εἰς τὸν κ. Δημ. Μάρκον ἀναγράφον, οἱ ἐν Κέρκῳ εἰς τὸν κ. Χαρίτην Βασιλείου, οἱ ἐν Ρουμανίᾳ εἰς τοὺς ἐν Βουκουρεστίῳ κ.κ. Ἀδελφοὺς Χαῖτα, οἱ ἐν Σερβίᾳ εἰς τὸν ἐν Βελιγραδίῳ κ. Ἰω. Χαρισιάδην, οἱ ἐν Φιλιππουπόλει εἰς τὸν κ. Δ. Μουτσόπουλον, οἱ ἐν Πύργῳ, Καρναρόν καὶ τοῖς πέριξ εἰς τὸν κ. Ἀθ. Πάτσιον, οἱ ἐν Πάτραις εἰς τὸν κ. Ἰω. Χαρίτην, οἱ ἐν Ἀργεῖ εἰς τὸν κ. Δ. Κασοῦμπην, οἱ ἐν Κερκύρᾳ εἰς τὸν κ. Ν. Θοδρόν.

ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

ΤΖΩΝ ΜΑΚ ΔΟΥΔΑΛ καὶ ΒΑΡΒΟΥΡ

Γραμμὴ Ἀγίων 40

Ἀπὸ πολλοῦ τὰ ἀτμόπλοια τῆς Ἀτμοπλοίας Τζῶν Μάκ Δουδάλ καὶ Βαρβούρ ἤρξαντο προσεγγίζεσθαι εἰς Ἀγίους 40. Ἐκ Πειραιῶς ἀναχωροῦν Σάββατον πρὸς (8 π. μ.) εἰς Ἀγίους 40 δὲ ἐπ' αὐτοῦ τὴν μεσημβρίαν τῆς Κυριακῆς.

ΕΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η ΗΠΕΙΡΟΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ἐνεπεριττόν νὰ συστήσωμεν τὸ Εξενόδοχεϊον τοῦτο καθὼς καὶ τὸν Διευθυντὴν αὐτοῦ, διότι εἶνε εἰς ἅπαντας γνωστὸς διὰ τὰς εὐκολίας τὰς ὁποίας παρέχει εἰς τοὺς διερχομένους ἡμετέρου πατριώτας.